

fionsbhyrden, anslaaet til 8,000 Kr. aarlig, i alt 118,200 Kr., ifkun kommer Halvdelen af Landets Kommuner til Gode. Naar hertil kommer, at Distriktslægerne inden for en Radius af $\frac{1}{2}$ Mil fra deres Bopæl skulle hde Sygebesøg gratis og først faa 2 Kr. i Diæter uden for denne Grænse for deres Fattigpraksis, saa følger heraf, at det Beløb, Staten yder i Løn til Distriktslægerne, kommer Halvdelen af Kommunerne til Gode, i Forhold til deres Afstand fra Lægen, medens den anden Halvdel ingen Gavn faar af dem. Ved Sygekasseloovens Vedtagelse kom der et nyt Moment ind i Lægeforholdene, idet de anerkendte Sygekasser som Regel skulle hde deres ubemidlede Medlemmer fri Læge. Staten tilskyder indtil 500,000 Kr. Dersom man nu gaar ud fra, at mindst Halvdelen af dette Statstilskud faktisk bliver et Slags Lægehonorar for Sygekassernes Medlemmer, idet disse Sygekasser hver især skulle slutte Afkord aarlig med Lægen om Honoraret, synes det Udvalget, at den simpleste og retfærdigste Løsning for Befolkningen vilde blive den, at man affkaffer alle Distriktslægerne, forøger Fysici til 1 for hvert Amt, samler de betydelige Beløb, Staten yder til Befolkningens Lægehjælp og fordelar det saaledes, at der bliver gennemsnitlig 1 Læge for hver Købstad, i alt ca. 70, og 1 for hver 6 Landkommuner, i alt ca. 180, tilfammen 250 Kommunelæger; da vilde der af disse Beløb utvivlsomt kunne blive et passende Honorar til hver. Saa skulde disse tilse Sygekassernes Medlemmer gratis og have samme Diæter som nu, 2 Kr. for Fattigpraksis ved hvert Sygebesøg og mulig 1 Kr. inden for $\frac{1}{2}$ Mils Afstand fra deres Bopæl, hvorimod Konsultationer burde være gratis. Disse Læger maatte ansættes af Kommunerne paa flere Aar og ikke kunne opsiges uden Ministeriets Samtykke. De øvrige offentlige Forretninger, saasom Retslægeforretninger, den offentlige Hygiejne og hvad Epidemiloven medfører, maatte kunne fordeles mellem Fysici og Kommunelægerne.

Flertallet tillader sig derfor at foreslaa følgende Dagsorden:

3 Erkendelse af,

1) at Distriktslægeinstitutionen i dens nuværende Stikelse kommer Befolkningen til gode i meget ulige Grad, og

under Hensyn til

2) Ønskeligheden af, at den offentlige Lægehjælp, som under forskellige Former hdes Befolkningen — jfr. Lovene om Alderdomsunderstøttelse og om Fattigvæsenet — bringes ind under en fælles Organisation,

opfordrer Folketinget Regeringen til at forelægge et Lovforslag, der afhjælper den under 1) paa pegede Mangel og imødekommer den under 2) anthvede Henstilling om en central Ordning af Statens Lægehjælp.

Et Mindretal (Blem, Korsgaard og R. Nielsen), der i det Underudvalg som først behandlede Forslaget, oprindeligt havde indstillet nedenstaaende „Forslag til Beslutning“ samt „Lovforslaget“ til Vedtagelse i Udvalget, hvor det imidlertid ikke fandt nogen Tilslutning, tillader sig derfor at fremsætte det, som vort subsidære Vædringsforslag.

Da det ikke kan bestrides, at Distriktslægernes Arbejde ved de ny humane Love er blevet forøget, maa det ogsaa erkendes, at Regeringens Forslag om Lønningsforhøjelse ikke er ubegrundet.

Man kan imidlertid ikke gaa med til at hde Ventepenge eller Pension af en Forhøjelse, naar man ønsker hele Institutionen ophævet, lige saa lidt som Ansættelse i Mellemtiden burde kunne medføre Krav paa Ventepenge. Skulde ikke en ny Lov inden 3 Aar være udkommen, indtræder det gamle Forhold, medmindre den blev forlænget.